

Pápežova audiencia o roku milosrdenstva (11. mája 2016)

Podobenstvo o milosrdnom otcovi a jeho dvoch synoch z Lukášovho evanjelia bolo témou dnešnej katechézy Svätého Otca Františka pri generálnej audiencii.

02.09.2016

„Dnes chceme pouvažovať nad podobenstvom o milosrdnom Otcovi. Hovorí o otcovi a jeho dvoch synoch

a dáva nám spoznať nekonečné Božie milosrdenstvo. Začneme od konca, to znamená od radosti otcovho srdca, keď hovorí: «Jedzme a veselo hodujme, lebo tento môj syn bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa» (Lk 15,23-24).

Týmito slovami otec prerušil mladšieho syna v okamihu, keď vyznával svoju vinu: «Už nie som hoden volať sa tvojím synom...» (v. 19). No tento výraz je neznesiteľný pre srdce otca, ktorý sa naopak náhli, aby synovi prinavrátil znaky jeho dôstojnosti: krásne šaty, prsteň, topánky. Ježiš neopisuje urazeného a rozhorčeného otca, takého, ktorý by napríklad synovi povedal: „Toto mi zaplatíš!“ Nie, otec ho objíma, očakáva s láskou. A naopak jediná vec, ktorú má otec na srdci, je to, aby tento syn stál pred ním živý a zdravý. A z tohto je šťastný a robí oslavu.

Prijatie syna, ktorý sa vracia, je dojímavovo opísané: «Ešte bol ďaleko, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho» (v. 20). Aká nežnosť! Videl ho z diaľky: čo to znamená? To, že otec neustále vychádzal na terasu vyzeráť na cestu, či sa syn nevracia. Ten syn, ktorý povyvádzal všetko možné. No otec ho očakával. Aká nádherná vec je otcovská nežnosť! Otcovo milosrdenstvo je prekypujúce, bezpodmienečné a prejavuje sa ešte skôr než syn začne hovoriť.

Isteže, syn vie, že pochybil a uznáva to: «Zhrešil som... prijmi ma ako jedného zo svojich nádenníkov» (v. 19). No tieto slová sa pri otcovom odpustení rozplývajú. Objatie a bozk jeho otca mu dávajú pochopiť, že bol vždy pokladaný za syna, bez ohľadu na čokoľvek. Veď je synom! Toto Ježišovo učenie je dôležité: naša hodnosť Božích detí je ovocím lásky

Otcovho srdca. Nezavisí od našich zásluh alebo našich činov, a tak nám ju nik nemôže odňať, ani diabol! Nikto nám nemôže vziať túto dôstojnosť.

Tieto Ježišove slová nás povzbudzujú, aby sme nikdy nezúfali. Myslím na mamy a otcov v úzkosti, keď vidia ako sa deti vzdávajú a vstupujú na nebezpečné cesty. Myslím na farárov a katechetov, ktorí sa neraz spytujú, či ich práca nevyšla nazmar. Ale myslím aj na tých, čo sú vo väzení a zdá sa im, že ich životu je koniec, na tých, čo urobili chybné rozhodnutia a nedokážu vidieť budúcnosť. Na všetkých, čo majú hlad po milosrdenstve a odpustení a nazdávajú sa, že si ho nezaslúžia... V akejkoľvek situácii života sa nachádzam, nikdy nesmiem zabudnúť, že nikdy neprestanem byť Božím dieťaťom, dieťaťom Otca, ktorý ma miluje a čaká na môj návrat. Aj v

najprotivnejšej situácii života ma Boh očakáva, Boh ma chce objať, Boh ma čaká.

V podobenstve je ďalší syn, starší. Aj on potrebuje objaviť otcovo milosrdenstvo. On vždy zotrval doma, ale tak veľmi sa líši od otca! Jeho slovám chýba nežnosť: «Už tolko rokov ti slúžim a nikdy som neprestúpil tvoj príkaz... No teraz, keď prišiel tento tvoj syn...» (v. 29-30). Vidíme pohŕdanie: nikdy nepovie „otec“, nikdy nepovie „brat“, myslí iba na seba samého, hrdí sa tým, že vždy zostal pri otcovi a slúžil mu.

A predsa nikdy neprežíval radosť z tejto blízkosti. A teraz obviňuje otca, že mu nikdy nedal ani kozliatko na hostinu. Úbohý otec! Jeden syn mu odišiel, druhý mu nikdy nebol skutočne blízkym! Utrpenie otca je ako utrpenie Boha, utrpenie Ježiša, keď sa vzdialime, či už odídeme preč,

alebo sme blízko, no bez toho, aby sme boli blízky.

Aj starší syn potrebuje milosrdenstvo. Aj spravodliví, tí, čo sa považujú za spravodlivých, aj oni potrebujú milosrdenstvo. Tento syn predstavuje nás, keď sa spytujeme, či sa oplatí toľko namáhať, keď potom nič nedostaneme na oplátku. Ježiš nám pripomína, že v Otcovom dome nezostávame preto, lebo dostávame vynáhradu, ale preto, že máme dôstojnosť spoluzodpovedných detí. Neznamená to „jednať sa“ s Bohom, ale nasledovať Ježiša, ktorý daroval seba samého na kríži bez miery.

«Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje. Ale patrilo sa hodovať a radovať sa...» (v. 31-32). Takto hovorí otec staršiemu synovi. Jeho logika je logikou milosrdenstva! Mladší syn si myslel, že si zasluhuje trest z dôvodu svojich hriechov, starší syn očakával odplatu

za svoje služby. Títo dvaja bratia sa medzi sebou nerozprávajú, žijú si rozličné príbehy, ale obaja uvažujú podľa logiky, ktorá je Ježišovi cudzia: ak robíš dobre, dostaneš odmenu, ak robíš zle, budeš potrestaný.

A toto nie je Ježišova logika, nie! Túto logiku vyvracajú otcove slová:

«Patrilo sa hodovať a radovať sa, lebo tento tvoj brat bol mŕtvy, a ožil, bol stratený, a našiel sa» (v. 32). Otec znovunadobudol strateného syna, a teraz ho môže prinavrátiť aj jeho bratovi! Bez mladšieho aj ten starší prestáva byť „bratom“. Najväčšia radosť pre otca je vidieť, ako sa jeho synovia spoznávajú ako bratia.

Synovia sa môžu rozhodnúť, či sa pripoja k otcovej radosti, alebo ju odmietnu. Musia sa spytovať na svoje túžby a na predstavu, akú majú o živote. Podobenstvo sa končí nechávajúc záver otvorený: nevieme, ako sa rozhodol starší syn. A toto je

podnetom pre nás. Toto evanjelium nás učí, že všetci potrebujeme vstúpiť do Otcovho domu a mať účasť na jeho radosti, na jeho oslave milosrdenstva a bratstva. Bratia a sestry, otvorme svoje srdce, aby sme boli „milosrdní ako Otec“!

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -jb, bp-

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezova-
audiencia-o-roku-milosrdenstva-11-
maja-2016/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezova-audiencia-o-roku-milosrdenstva-11-maja-2016/) (09.08.2025)